

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátkou, se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, č. j. 3 Az 15/2005 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátce, **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 3. 2004, č. j. OAM-6344/VL-11-P11-2003. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze v napadeném usnesení uvedl, že žaloba byla podána opožděně. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že se žalobce při doručování rozhodnutí žalovaného v místě hlášeného pobytu nezdržoval, a proto mu byla doručována výzva k vyzvednutí rozhodnutí postupem podle § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti bylo vyvěšeno na úřední desce PoS H. dne 26.4.2004, adresát si zásilku

nevyzvedl, a za den doručení byl považován, po marném uplynutí 10-ti denní úložní lhůty, den 6. 5. 2004. Posledním dnem 15 denní lhůty k podání žaloby pak byl pátek dne 21. 5. 2004. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 30. 11. 2005. Městský soud v Praze proto žalobu usnesením podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, kterou opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) s. ř. s. V kasační stížnosti namítá, že s napadeným usnesením nesouhlasí a domnívá se, že byl v předchozím řízení zkrácen na svých právech. Stěžovatel současně v kasační stížnosti požádal o ustanovení advokáta.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2006, č. j. 3 Az 15/2005 – 24, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně – Mgr. Dagmar Dřimalová, advokátka, se sídlem v Praze 6, Muchova 9/223.

Podáním ze dne 22. 8. 2006 stěžovatel prostřednictvím ustanovené zástupkyně kasační stížnost doplnil. V doplnění kasační stížnosti namítá, že při doručování rozhodnutí žalovaného nebylo postupováno v souladu s § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu, a tak nemohlo dojít k doručení výzvy k převzetí rozhodnutí žalovaného a k následnému zmeškání lhůty pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Jmenovitě uvádí, že z napadeného usnesení soudu nijak nevyplývá, jakým způsobem žalovaný, natožpak hodnověrně, zjišťoval, že se stěžovatel v místě hlášeného pobytu v předmětné době nezdržoval a dlouhodobě nezdržuje, když z § 24 odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že k doručení podle § 24 odst. 2 zákona o azylu (uložení písemnosti a oznámení o uložení nedoručené písemnosti na úřední desce) lze přistoupit po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, a místo jeho pobytu není známo. Stěžovatel v tomto doplnění kasační stížnosti současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s napadeným usnesením a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Současně uvedl, že jak poznamenal již ve svém vyjádření k žalobě, této žalobě podané dne 30. 11. 2005 proti uvedenému rozhodnutí žalovaného, předcházela žaloba stěžovatele ze dne 2. 6. 2004 ke Krajskému soudu v Ostravě, podáním ze dne 1. 6. 2004, přičemž tato žaloba byla shledána opožděnou a z tohoto důvodu byla odmítnuta usnesením ze dne 23. 6. 2005, č. j. 24 Az 352/2004 - 27. Toto rozhodnutí stěžovatel kasační stížností nenapadl. Nyní napadeným rozhodnutím soud postup správního orgánu shodně označil za správný a zákonu odpovídající.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu (zde Městského soudu v Praze) režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu

o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 26. 4. 2004 byl proveden pokus o doručení předvolání k převzetí rozhodnutí do vlastních rukou ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o azylu, v tehdy platném znění, stěžovateli v PoS H., kde byl stěžovatel hlášen. Podle úředního záznamu založeného ve spisu doručování prováděli pracovník odboru azylové a migrační politiky a pracovník Správy uprchlických zařízení. Bylo zjištěno, že žadatel o udělení azylu (stěžovatel) se v místě svého pobytu nezdržuje. Pracovníci, kteří doručování prováděli, hledali stěžovatele na pokoji, kde byl ubytován. Žadatele se jim nepodařilo zastihnout. V úředním záznamu se dále uvádí, že z evidence Správy uprchlických zařízení současně vyplývá, že jmenovaný svévolně opustil dne 24. 4. 2004 PoS H. Vzhledem k výše uvedenému bylo konstatováno, že předvolání k převzetí rozhodnutí bude doručeno náhradním způsobem ve smyslu § 24 odst. 3 zákona o azylu v platném znění. Spis dále obsahuje výzvu k převzetí rozhodnutí ve věci azylu, se stanoveným datem převzetí rozhodnutí dne 6. 5. 2004, adresovanou stěžovateli, a přeloženou do ruského jazyka. Výzva přitom obsahuje poučení, že pokud se stěžovatel nedostaví k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, bude podle § 24a odst. 2 zákona o azylu, v platném znění, den ve výzvě uvedený považován za den doručení. Dále spis obsahuje úřední záznam o tom, že vzhledem ke skutečnosti, že se stěžovateli nepodařilo doručit písemnost v místě jeho hlášeného pobytu, byla písemnost doručena podle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Písemnost byla uložena u pověřeného zaměstnance Ministerstva vnitra České republiky na pracovišti Odboru azylové a migrační politiky MV ČR v azylovém zařízení PoS H. Tato písemnost byla vyvěšena po dobu 10 dnů a poslední den této lhůty se považoval za den doručení. Stěžovatel se v označený den, tj. 6. 5. 2004, bez sdělení důvodu k převzetí rozhodnutí nedostavil, přestože mu výzva k převzetí rozhodnutí byla doručena. Spis dále obsahuje i protokol o úředním předání rozhodnutí žalovanému stěžovateli, z něhož vyplývá, že k tomuto předání rozhodnutí došlo za přítomnosti tlumočníka v PoS H. dne 31. 5. 2004.

Ustanovení § 24 a § 24a zákona o azylu v tehdy platném znění stanovilo:

(1) Písemnosti se doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu.

(2) Písemnost, kterou se nepodařilo doručit, se uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

(3) Po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, se v případě, že místo jeho pobytu není známo, doručení provede podle odstavce 2.

§ 24a

(1) Rozhodnutí se žadateli o udělení azylu doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.

(2) Nedostaví-li se žadatel o udělení azylu k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení azylu doručeno.

Stěžovatel namítá, že z napadeného usnesení soudu nijak nevyplývá, jakým způsobem žalovaný, natožpak hodnověrně, zjišťoval, že se stěžovatel v místě hlášeného pobytu v předmětné době nezdržoval a dlouhodobě nezdržuje, když z § 24 odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že k doručení podle § 24 odst. 2 zákona o azylu (uložení písemnosti a oznámení o uložení nedoručené písemnosti na úřední desce) lze přistoupit po hodnověrném zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, a místo jeho pobytu není známo.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v napadeném usnesení při rekapitulaci svých zjištění z obsahu správního spisu mj. konstatuje, že z úředního záznamu ze dne 26. 4. 2004 vyplývá, že žalobce opustil svévolně PoS H. dne 24. 4. 2004. Není toliko uvedeno, že stěžovatel byl pracovníky, kteří doručování prováděli, také hledán na pokoji, kde byl ubytován. Vzhledem k tomu, že ani v žalobě, ani v kasační stížnosti, stěžovatel nijak konkrétně nezpochybňuje, že se v době rozhodné pro doručování výzvy k vyzvednutí rozhodnutí žalovaného postupem podle § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu, v PoS H. nezdržoval, jeví se kasační stížnost účelová.

Za zjištěného stavu věci došlo i podle názoru Nejvyššího správního soudu k doručení jak výzvy k vyzvednutí rozhodnutí (§ 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu), tak samotného rozhodnutí (§ 24 a odst. 2 zákona o azylu), v souladu se zákonem, přičemž účinky doručení rozhodnutí nastaly dne 6. 5. 2004. Pro podání žaloby ve věci azylu (dnes „mezinárodní ochrany“) stanoví § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 denní lhůtu. K tomu, aby byla žaloba podána včas, bylo tedy třeba žalobu podat nejpozději dne 21. 5. 2004. Žaloba však byla podána až dne 30. 11. 2005 k poštovní přepravě, a byla tedy podána opožděně.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud žalobu jako opožděnou odmítl, neboť lhůta k jejímu podání byla zmeškána. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze v této věci.

Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že i kdyby byla lhůta pro podání žaloby příp. počítána od data faktického převzetí rozhodnutí žalovaného stěžovatelem, tj. od 31. 5. 2004, byla by žaloba podaná dne 30. 11. 2005 také zcela zjevně opožděná. Ostatně opožděnosti žaloby ze dne 30. 11. 2005 proti rozhodnutí žalovaného, podané k Městskému soudu v Praze, si musel být stěžovatel sám vědom již z toho důvodu, že na ní sám vyznačil jako datum doručení napadeného rozhodnutí den 8. 9. 2005 (ani ve vztahu k tomuto datu tak nebyla dodržena 15 denní lhůta pro podání žaloby), jakož i z toho důvodu, že proti stejnému rozhodnutí žalovaného již podáním k poštovní přepravě učiněným dne 1. 6. 2004, podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (o níž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 23. 6. 2005, č. j. 24 Az 352/2004 - 27), a činil tak na základě doručení rozhodnutí. Proto je i vzhledem k těmto skutečnostem zcela zřejmé, že další žaloba proti rozhodnutí žalovaného podaná až dne 30. 11. 2005 je opožděná, čehož si musel být stěžovatel nepochybně vědom.

Pokud jde o skutečnost, že Městský soud v Praze (místně příslušný podle místa pobytu stěžovatel v době podání žaloby ze dne 30. 11. 2005) rozhodoval v situaci, kdy bylo ke dříve podané žalobě ke Krajskému soudu v Ostravě již jednou ve věci rozhodnuto, k té Nejvyšší správní soud poznamenává, že předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě nezaložilo podle jeho názoru překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť nebylo rozhodnutím ve věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, Mgr. Dagmar Dřimalová, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 v návaznosti na § 120 s. ř. s. ustanovené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu v celkové výši 2150 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu